

opusdei.org

Prelatovo pismo (veljača 2012.)

Bog je htio jako naglasiti
jedinstvo u Opusu Dei.
Zahvalimo za taj božanski dar
koji svatko od nas mora čuvati i
braniti prije svega u vlastitom
životu i također u svojoj okolini.

7.02.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Radostan sam što vam mogu
priopćiti da me je pred dva dana, 30.
siječnja, Sveti Otac primio u

audijenciju. Kao i u ostalim prilikama, išao sam na taj susret uz pratnju vaše molitve. Dok sam mu izražavao želje za vjernošću Bogu kršćana, vjernika i Suradnika Prelature, još jednom sam mu potvrdio da se svi postojano molimo za Njega i njegove nakane. Papa je kao i uvijek bio jako ljubazan: zahvalio je na služenju Djela Crkvi i naložio mi je da prenesem njegov blagoslov vjernicima i apostolskim poslovima po cijelom svijetu.

Slijedimo uvijek naputke njegova učiteljstva, u težnji da pružimo svu pomoć Svetoj Majci Crkvi. Živimo svakodnevno stvarnost molitve

Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam: ljubite mnogo Rimskoga Poglavarara. Svi moramo slijediti pripremu za *Godinu vjere* koju će on za koji mjesec sazvati, kako bismo rasli u toj kreposti i došli do mnogo ljudi.

Prošli je tjedan, na blagdan
Obraćanja svetoga Pavla, završila
osmina za jedinstvo kršćana.
Zahvalimo Bogu za napredak koji se
malo po malo, pod vodstvom Duha
Svetoga, u tom pravcu ostvaruje i
molimo Tješitelja da se njegova
milost pokaže u sve većoj
djelotvornosti: neka pokrene srce
onih kojima je čast nositi ime
kršćanin u cilju da se ispuni Isusova
želja s Posljednje večere: *ut omnes
unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego
in te!*^[1]: neka svi budu jedno, kao Ti,
Oče, u meni i Ja u tebi.

U Djelu molimo svaki dan tu molitvu
pro unitate apostolatus: tako je to već
na samom početku Opusa Dei
odredio sveti Josemaría. I godinama
je inzistirao na važnosti te molitve,
tražeći da je ***molimo jer po njoj
živimo***. Naš je Otac žarko želio da
molitva za jedinstvo svih koji vjeruju
u Krista – čak i svih ljudi – bude
ojačana trudom da ona prije svega u

našem vlastitom životu postane stvarnost.

Naša braća u vjeri, prvi kršćani, ostavili su nam jasnu poruku: *Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama.*^[2] Mnogo puta smo se zadržali na sažetku povijesti prvotne Crkve: na tekstu koji je često otvarao naš Otac, tako da ga je na kraju dao urezati kao friz u jednoj od prvih kapela u Djelu; a na isti je način postupio u Penzionatu u Rimu kada je odredio da se na zidu ispišu te riječi. Uvijek je tvrdio da je **duh Opusa Dei duh prvoga kršćanstva**; ^[3] i poticao nas je da se uvijek nastojimo ponašati sukladno ponašanju onih koji su započeli put Crkve.

Dok je komentirao obilježja koja **definiraju prvu kršćansku zajednicu u Jeruzalemu kao mjesto jedinstva i ljubavi**,^[4] papa Benedikt

XVI. je rekao da se sveti Luka ne ograničava na opis prošle situacije, već nam to **pokazuje kao model, kao normu sadašnje Crkve, jer te četiri karakteristike moraju uvijek sačinjavati život u Crkvi.**^[5] Zaista, vjernost nauku Apostola; zajedništvo duša i srdaca; slavlje Svete Euharistije i točnost u molitvi sačinjavaju stožere pravoga kršćanskoga života, koji su potrebni kako bi Crkva potpuno ispunila svoje poslanje u svijetu.

U tom kontekstu molitve za vjernost, želim se konkretno osvrnuti na ljubav koja je sjedinila te žene i muškarce. Kao što priča sveti Luka, *u mnoštva onih što prigrliše vjeru bijaše jedno srce i jedna duša.*^[6]

Zajedništvo kršćana dar je Duha Svetoga koji moramo izmoliti neprestanom molitvom. Ali ta molitva mora biti začinjena ljubavlju. Uvjerimo se, kao što tvrdi

sveti Otac, da se **naše traženje jedinstva može ostvariti na realističan način ako promjena prije svega nastaje u nama i ako Boga pustimo da djeluje, ako kod sebe dopustimo promjenu u sliku Kristovu, ako uđemo u novi život u Kristu, a to je prava pobjeda. Vidljivo jedinstvo svih kršćana uvijek je djelo koja dolazi odozgo, od Boga, djelo koje traži poniznost da priznamo svoju slabost i prihvatimo dar (...). Jedinstvo koje dolazi od Boga traži stoga naše svakodnevno obavezivanje da se otvorimo jedni drugima u ljubavi.**

[7]

Sveti je Augustin propovijedao da „oholost pravi podjelu, dok je ljubav majka jedinstva“.[8] Moramo biti svjesni da svatko u sebi nosi rizik razdvajanja, jer svi imamo tendenciju uzvisivanja vlastitoga Ja, koje se uzdiže kao najveći neprijatelj jedinstva. Ne bi stoga bio dobro

sredstvo onaj koji egoistički misli na sebe, kojim gospodari njegov ponos i on ne pokušava iskorijeniti osobne slabosti. Nasuprot, *iskrena ljubav* bez himbenosti, kao što to preporučuje sveti Pavao,[9] jača vezu koja održava i osigurava bratstvo ljudi koji su vrlo različiti, bez umanjivanja legitimne različitosti ideja i vremenitog djelovanja. Stoga, iskrena molitva za jedinstvo kršćana mora ići skupa s konkretnim ostvarenjem poniznosti i ljubavi. Naš je Utemeljitelj rekao: ***Postizanje i održavanje tog jedinstva težak je zadatak, koji se hrani djelima poniznosti, odricanjem, šutnjom, slušanjem i shvaćanjem, znanjem o plemenitom interesu za dobro bližnjega, opraštanju uvijek kada je to potrebno: treba znati ljubiti stvarno i djelima.***[10]

Susret s onima koje susretne na putu kršćanin nikad ne reducira na uljudnost ili dobar odgoj, već

izražava Ljubav velikim slovom, koju sam Bog ulijeva u naše srce. Stoga, ljubav i pažnja ne mogu ostati na razini osjećaja, iako oni snažno utječu na naše djelovanje, jer nismo samo duh, već ljudi od tijela i kostiju. Ipak, svima nam je potrebno pročišćavanje osjećaja; na drugi način ono što je možda počelo kao altruistička ljubav dolazi u opasnost da se pretvori u plod egoizma, u traženje vlastite slave ili u neumjereno zadovoljavanje sebe samoga.

U enciklici *Deus caritas est* Benedikt XVI. govori o tome da **osjećaji dođu i prođu. Osjećaj može biti divna početna pobuda, ali nije punina ljubavi.**^[11] Moraju se pročišćavati, a mora se postignuti da pomoću odricanja postanu zreliji; samo tako osjećaj **postaje ljubav u punom smislu te riječi.**^[12]

Nema drugog uzora pored Isusa Krista. Stoga, kršćanska se ljubav sastoji iz ljubavi kojom nas je On ljubio: do potpunog predanja svoga života Ocu, iz ljubavi i za naše spasenje. Ovo nam je došlo kao ostavština s Posljednje Večere: *Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge.* [13] U tim prvim kršćanskim zajednicama nastalo je tijelo za tu novu zapovijed, tako da su pogani zadivljeno govorili: „*Vidite kako se ljube!*“ [14]

Prava kršćanska ljubav, dio one kojom je bilo prepuno srce utjelovljene Riječi, prožeta je žrtvom; ne traži osobnu potvrdu, već dobro drugih; i postaje zadatak koji se nikad ne smatra završenim: moramo učiti ljubiti gledajući na uzor Našega Gospodina, Presvetu Djevicu i svece

koji su mnogo ljubili Boga i bližnjega. Osjetimo odgovornost i počnimo uvijek iznova i svaki dan, mnogo puta na dan, malim detaljima služenja i predanja drugima – ponekad i u nevažnim stvarima – koji drugi možda ne primjećuju, ali ne ostaju skriveni pred pogledom našega Oca Boga. Sjetimo se inzistiranja našega Oca proročkim riječima: *discite benefacere*[15], učite činiti dobro, naučimo dobro obaviti ono što je potrebno.

Ako se tako ponašamo, **ljubav prema bližnjemu, kakvu Isus naviješta u Bibliji pokazuje se tako mogućom. Ona se sastoji upravo u činjenici da ljubim, u Bogu i s Bogom, i osobu koja mi se ne sviđa ili koju uopće ni ne poznajem. To se može ostvariti samo na temelju dubokog susreta s Bogom, susreta koji se pretvorio u zajedništvo volje te zahvatio čak i osjećaje. Tada naučim promatrati drugu**

osobu ne više samo svojim očima i svojim osjećajima, već iz perspektive Isusa Krista.[16]

Takav način ponašanja zasigurno traži, i ne zamaram se da to ponovim, da se trudimo da svoj Ja ostavimo po strani i da zaboravimo na same sebe. Ljubav i poniznost usko su sjedinjene; njihov dozreli plod je jedinstvo. ***Ako u iskrenoj samospoznaji razaberemo da nismo ništa; ako shvatimo da bi najjadnije i najslabije stvorenje bilo bolje od nas kad ne bismo imali Božje pomoći; kad se znamo suprotstaviti svim zabludama i obmanama; kad unatoč odlučne borbe protiv nevjere u sebi znamo da smo grešnici – kako ćemo onda moći još misliti zlo o drugima? Kako će se moći održati u srcu fanatizam, netolerancija, arogancija koja može obuzeti naše srce? Poniznost je ona koja nas na najbolji način uči kako se ophoditi***

s bližnjima: svakoga razumjeti, prihvatiti, oprostiti, niti praviti raskole niti podizati barijere, nego – uvijek! – promicati jedinstvo.[17]

Ljubav kao i svaka krepost mora se vršiti redom. Stoga, bez ikakve diskriminacije, upravlja se u prvom redu onima koji su oko nas: vlastitoj obitelji, prijateljima, kolegama na poslu, susjedima i poznanicima... Na taj način pridonosimo boljem jedinstvu u Crkvi i ojačani molitvom surađujemo na izgrađivanju željenog zajedništva svih kršćana. Kako se odnosimo prema ljudima koje je Bog doveo u našu blizinu? Koje im konkretne svakodnevne detalje radosnog služenja pružamo? Trudimo li se da se kod kuće, na radu i u prijateljskim okružjima pojavi ugodan Kristov miomiris[18] iskrenog prijateljstva i ljudske topline koja je puna ljubavi Božje?

Naš najvažniji apostolat kao kršćana, najbolje svjedočenje vjere pred svijetom, sastoji se u tome da se unutar Crkve trudimo za atmosferu prave ljubavi. Ako se ne ljubimo istinito, već širimo neprijateljstvo, klevete i intrige, kako onda može jedan od takvih tobožnjih navjestitelja radosne vijesti, Evanđelja nekoga privući?
[19]

Gospodin traži da u svim područjima društva obavimo sjetvu razumijevanja i praštanja. Na to On poziva sve kršćane i to očekuje od ljudi. Ta je sjetva moguća ako nas pokreće ljubav Kristova koji zna uskladiti razlike u karakteru, obrazovanju, kulturi i u jedinstvu mističkoga Tijela, a da se ništa ne naruši. Sveti Jodsemaría piše:
Apostol ne dobacuje raznovrsnost; svatko je od Boga dobio svoj vlastiti dar, jedan ovakav drugi onakav (usp. 1 Kor7,7). Međutim

ova raznovrsnost treba služiti za dobro Crkve. Molim sada Gospodina (...) neka ne dopusti da u njegovoj Crkvi duše budu trovane nedostatkom ljubavi. Ljubav je sol u apostolatu kršćana. Kad ta sol obljutavi, kako ćemo onda pred svijetom moći glasno reći: Ovdje je Krist?[20]

Za dva tjedna, 14. veljače, spominjemo se u Djelu godišnjice proširenja apostolskog posla an žene, godine 1930., i utemeljenja Svećeničkog Društva Svetoga Križa, godine 1943. Naš je Otac smatrao da je ovo poklapanje datuma u različitim godinama pokaz božanske Providnosti. Bog je htio jako naglasiti jedinstvo u Opusu Dei. Zahvalimo za taj božanski dar koji svatko od nas mora čuvati i braniti prije svega u vlastitom životu i također u svojoj okolini.

Molimo za sve Pastire u Crkvi kako bi svi s Petrom, vidljivom glavom mističkoga Tijela, išli prema Isusu i Mariji. Ne prestanimo zazivati Duha Svetoga za potpuno jedinstvo kršćana i cijelog čovječanstva u jedinstvu s Katoličkom Crkvom, tako da se ispune riječi Našega Gospodina: *Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka. I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i bit će jedno stado, jedan pastir.*[21]

Ne želim dovršiti bez posebnog spomena na predragog don Alvara koji je 19. veljače slavio svoj imendan. Od njegovog odgovora Bogu možemo među ostalim naučiti kako se brinuti za ovu nadnaravnu obitelj u koju nas je Gospodin pozvao – u Crkvu i u Djelo – rado se trošeći u trudu kao on koji je bio prvi nasljednik svetoga Josemarije na čelu Opusa Dei.

Kao i uvijek pratite me u mojim
nakanama; konkretno i na poseban
način molite za moje sinove,
Pridružene u Prelaturi, kojima ću 18.
veljače podijeliti đakonsko ređenje.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. veljače 2012.

[1] *Iv* 17, 21.

[2] *Dj* 2, 42.

[3] Sveti Josemaría, bilješke s
propovijedi, 23.4.1963.

[4] Benedikt XVI., govor na općoj
audijenciji, 19.1.2011.

[5] *Isto*.

[6] *Dj* 4, 32.

[7] Benedikt XVI., govor kod Angelusa, 22.1.2012.

[8] Sveti Augustin, *Sermo* 46, 18 (PL 38, 280).

[9] usp. 2 *Kor* 6, 6.

[10] Sveti Josemaría, bilješke s propovijedi, 1972.

[11] Benedikt XVI., enciklika *Deus caritas est*, 25.12.2005., br. 17.

[12] *Isto*.

[13] *Iv* 13, 34-35.

[14] Tertulijan, *Apologetica* 39, 7 (CCL 1, 151).

[15] *Iz* 11, 17.

[16] Benedikt XVI., enciklika *Deus caritas est*, 25.12.2005., br. 18.

[17] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 233.

[18] usp. 2 *Kor* 2, 15.

[19] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*,
br. 226.

[20] *Isto*, br. 234.

[21] *Iv* 10, 16.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
veljaca-2012/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-veljaca-2012/) (27.02.2026.)